

SLADKÝ ŽIVOT

Dani Collinsová

Ne tak
ošklivý...

 HARLEQUIN[®]
TM

DANI COLLINSOVÁ

NE TAK OŠKLIVÝ...

PŘEKLAD

ZOJA JOACHIMOVÁ

Milá čtenářko,

dneska trochu vážněji. Pojdme si povídat o pravdě...

Často se zde usmíváme fantastickým státům, které si autorky mých příběhů vymýšlejí a osidlují je svými hrdiny. Co ale, když si zemi nevymyslí? Když popíší skutečnost, která je ale od skutečnosti skutečně úplně odlišná?

K této úvaze mě přivedly dva příběhy z tohoto měsíce. V „benátské“ povídce nazvané Zrozená z plamenů vystupuje „hrabě di Rialto“. Nechme stranou to, že v Itálii je používání šlechtických titulů zákonem zakázáno, zastavme se u toho jména. Ponte di Rialto je sice slavný benátský most, ale samotné Rialto je... tržnice u toho mostu! Autorka si vybrala slovo, které se jí líbilo, a vytvořila „hraběte z trhu“.

Mnohem méně úsměvný problém se pojí s příběhem Stalo se v Havaně. Po vydání této povídky v angličtině mně totiž napsal jeden čtenář, původem Kubánc, jemuž se podařilo z Kuby utéct. Dost smutně a nespokojeně konstatoval, že latinskoamerická idyla, kterou autorka líčí, nemá s realitou diktatury, jež na ostrově panuje, nic společného.

Já vím, že Vy víte, že mé příběhy jsou jenom to, co jsou. Tedy příběhy. Že nejde o popis skutečnosti, přesto mně to nedá, abych nad tím teď nepřemýšlel...

A určitě to nedá ani Vám...

S láskou

Váš Harlequin

Dani Collinsová

NE TAK OŠKLIVÝ...

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Beauty and Her One-Night Baby

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Zoja Joachimová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Dani Collins
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6647-5 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6648-2 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6649-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Praskla jí voda.

Scarlett se zachvěla hrůzou a zavřela oči, jako by realitě chtěla uniknout, ale samozřejmě věděla, že se jí to v žádném případě nepodaří a že je naopak třeba okamžitě jednat.

Možnost, že se třeba zmýlila, byla naprosto vyloučená. Ten zvláštní pocit, přestože ho ještě nikdy nezažila, identifikovala stoprocentně správně. Ale vždyť ho čekala až *příští týden!* Až bude ve vile na břehu moře, jež byla posledních šest let jejím domovem. Anebo přinejhorším minulý týden, když bděla u lůžka svého na smrt nemocného zaměstnavatele. Kdykoli, jen ne *dnes!*

Ne teď.

Prosím, prosím jen ne teď.

Její zbožné přání zůstalo a zůstane nevyslyšeno. Po pravdě řečeno, nebylo divu, že k tomu došlo právě teď. Před vstupem do jednací místnosti, kde se měla potkat se skupinou lidí, mezi nimiž byl i otec jejího dítěte, byla tak nervózní, že se sotva držela na nohou.

Ještě štěstí, že se rozhodla na poslední chvíli si odskočit na toaletu.

Jak dotyčný zareaguje, až ji uvidí?

Že je Javiero Rodriguez energický, nesmlouvavý a chladnokrevný, věděla už *před tím*, než se s ním vyspala. Devět měsíců pak trnula při představě okamžiku, kdy se s ním bude muset znovu setkat.

Teď ovšem musí spěchat do porodnice.

Takže má vlastně vyhráno! Nesetká se s ním. *Díky, zlato*, oslovila v duchu a s notnou dávkou ironie své dosud nenarozené dítě.

Ach jo, povzdechla si vzápětí.

Tohle je snad prokletí celé jejich rodiny. Úplně běžné události Walkerovi vždycky promění v neuvěřitelnou frašku. Nejraději ze všeho by znovu usedla na záchodovou mísu, vzala hlavu do dlaní a rozplakala se.

Nemůže! Sundala z háčku na dveřích kabinky kabelku, vyndala z ní mobilní telefon a své nejlepší kamarádce Kiaře poslala textovou zprávu.

Pomooc! Praskla mi voda.

Vyhrnula si sukni, aby zjistila, do jaké míry její oděv nečekanou událostí utrpěl. Naštěstí měla zmáčené jen těhotenské kalhotky a jednu botu. Z nevábně vyhlížejících bavlněných kalhotek s elastickou přední částí se rychle vysvlékla a s odporem je zahodila do koše.

Tyhle už potřebovat nebude.

Opustila kabinku, aby si došla pro pár papírových ručníků, umístěných na polici nad umyvadlem. Umývárna byla naštěstí prázdná. Vrátila se do kabinky, zavřela za sebou dveře, jedním papírovým ručníkem se rychle osušila a dalšími setřela loužičku na podlaze.

Možná udělala chybu, když včera nevěnovala náležitou pozornost varování svého doktora, že bude rodit „každým dnem“. Myslela si snad, že to dítě v ní zůstane navždy?

Nejspíš ano. Vlastně se soustředila pouze na to, aby v těhotenství nic nezanedbala a aby proběhlo bez problémů. Na samotný porod se nijak zvlášť nepřipravovala.

Nebyl čas. Navalila se na ni spousta práce s vyřizováním Nikova pohřbu a zajištěním správy jeho pozůstalosti.

A taky slíbila Kiaře, že jí pomůže s přípravou výstavy v Paříži, a doufala, že se jí bude moci osobně zúčastnit.

Termín porodu jsi měla stanovený na příští týden a ty sis myslela, že za tři týdny budeš v Paříži?

Až dosud se jí dařilo nic si nepřipouštět a na budoucnost nemyslet, teď ale nastal okamžik pravdy.

Jakpak asi zareaguje Javiero, až se dnes všechno dozví?

Škoda, že se nemůže vrátit zpátky v čase a rozhodnout se jinak, zalitovala jako už mnohokrát předtím.

Aby toho nebylo málo, musela se navíc vyrovnat i s rozhodnutím svého zaměstnavatele odmítnout další, podle jeho názoru zbytečnou léčbu i s jeho vypořádáním se s nezdárnými syny. Ti dva si možná opravdu nic lepšího nezaslouží, když se ani neobtěžovali svého umírajícího otce navštívit...

Valentinovo odmítnutí ji nijak zvlášť nepřekvapilo, ale vždycky měla pocit, že Javiero je přece jen trochu víc rodinně založený. Ze na rozdíl od Vala má srdce.

Jen jestli to nebylo jen další její zbožné přání...

Javiero ji okouzлил, téměř uhranul, od prvního okamžiku, kdy se s ním potkala, a při každé další příležitosti, jichž se bohudíky naskytlo jen velmi málo, měla vždycky co dělat, aby svou reakci na jeho přítomnost co nejlépe zamaskovala.

Přesto si jí nemohl nevšimnout. Muž tak zkušený a ženami obletovaný jako on určitě její poblouznění zaznamenal. Možná se mu i od srdce zasmál. Možná právě proto po ní tehdy vyjel. Nejspíš vycítil, že se s ním ve snu už nejmíň tisíckrát vyspala, tak proč jí nedopřát to potěšení i ve skutečnosti?

Zaskočilo ji to. Ne snad, že by nešla štěstíčku naproti. Zpětně jen stěží chápala, jak ji mohlo vůbec

napadnout překročit jejím zaměstnavatelem přesně vytyčenou hranici a jednat na vlastní pěst. Nechápa-la, jak ji mohlo napadnout odjet do Madridu a ještě méně chápala, jak mohla skončit v Javierově posteli.

Mohla to být z její strany částečně jakási obranná reakce na Nikův neustále se horšící zdravotní stav. Potřebovala začít nový život, když ten starý nezadržitelně směřoval k nevyhnutelnému konci?

Anebo si jen chtěla nějak pojistit člověka, s nímž by se po smrti jeho otce, svého zaměstnavatele, jen stěží kdy znovu potkala?

Nečekala, že by se k ní Javiero po Nikově smrti choval jinak než předtím, tedy... přezíravě. Nelíbilo se mu, že pracuje pro jeho otce, rozhodně si jí za to nijak nevážil a měl jí to spíš za zlé.

Netušila, jak přijme její těhotenství. Ji samotnou ani ve snu nenapadlo, že by jejich vášnivé odpoledne mohlo obrátit její život vzhůru nohama. A počít nový...

Když se podezření, že je těhotná, změnilo v jistotu, byla už napevno rozhodnutá, že si Javierovo dítě nechá. Měla pocit, že spravedlnosti tak bude učiněno zadost...

Niko její názor nesdílel. Niko byl tvrdý a neústupný člověk a pracovat pro něj bylo velmi náročné. Informaci o jejím těhotenství přijal s cynismem sobě vlastním. Bylo to poprvé, co jí něco vyčetl. Zatím totiž vždycky jen přesně a do puntíku plnila jeho příkazy.

Jednala jste za mými zády, obvinil ji.

Jen jsem jim chtěla sdělit, že umíráte. Myslela jsem, že by to měli vědět.

Trvala na svém, přestože s jejím názorem nesouhlasil.

Paradoxně právě její neochvějnost ho zřejmě přesvědčila, že právě ona bude tím nejlepším správcem jeho pozůstalosti. Její dosud nenarozené dítě zahrnul

do své závěti, aby měl jistotu, že zdědí polovinu jeho majetku, již se Javiero vzdal.

Těhotenství sice obrátilo její život vzhůru nohama, ale nijak toho nelitovala. Láskyplně si přejela dlaní po břiše. Na příchod miminka se moc těšila.

Jen ne dnes.

Kde ksakru ta Kiara vězí?

Ze zamyšlení ji vytrhla tupá bolest, kterou pocítila v oblasti beder.

První kontrakce?

S největší pravděpodobností ano. No a co? Snad sis nemyslela, že pod sukní úplně nahá, jako pravý Skot, hrdě nakráčíš do jednacích místností plných lidí, otci svého dítěte pohlédneš zpřímá do očí a všechno mu povíš...

Popadla se za hlavu a povzdechla si.

Kdosi vzal za kliku a otevřel dveře na toaletu. Dychtivě k nim upřela zrak, jenže škvírou ve dveřích kabinky spatřila místo Kiařiny vlnavé postavy a černých kudrnatých vlasů drobnou ženu v kostýmu barvy slonové kosti. Okamžitě poznala Palomu Rodriguezovou, Javierovu matku.

Scarlett nikdy nemluvila sprostě, teď si ovšem pořádně, byť neslyšně, zanáčovala. V rychlosti poslala Kiaře ještě jednu naléhavou zprávu, ale vzápětí jí došlo, že Kiara si telefon před schůzkou nejspíš vypnula.

Javierova matka si rukou přihladila vlasy a pečlivě zkontrolovala svůj vzhled v zrcadle. Bylo jasné, že chce vypadat co nejlíp. Zvláště když mezi přítomnými bude i její největší sokyně...

Scarlett se musela okamžitě rozhodnout. Ať už dnešek dopadne jakkoli, Javiero se musí dovědět, že dítě, které porodí, je jeho. A přála by si, aby se to dověděl od ní.

Paloma už brala za kliku, když se z kabinky ozvalo: „Paní Rodriguezová... To jsem já, Scarlett.“

Javierova matka se zastavila a otočila směrem do místnosti. „Ano?“

„Čeká na vás Javiero na chodbě?“ zeptala se Scarlett.

„Ano.“

„Potřebuju s ním mluvit. O samotě. Mohl by přijít... sem?“

„A proč?“ zpražila ji Paloma.

Scarlett otevřela dveře kabinky, což s těhotenským břichem nebylo nikterak snadné, a vyšla ven. Paloma vytřeštila oči a zalapala po dechu. Pohled na Scarlettin pozeňnaný stav ji doslova šokoval.

„Musím s ním mluvit,“ vysoukala ze sebe Scarlett a vzápětí ucítila další kontrakci.

Javiero nebyl na nadcházející důležité setkání náležitě připraven ani fyzicky, ani psychicky.

Stačil se jen rychle osprchovat. Tvář měl neoholenou, vlasy neostříhané a celkově působil dost neupraveně a zanedbaně, což u něj bylo nevídané. Většinu třiatřiceti let svého dosavadního života se snažil pečlivě dodržovat tradice, nijak nevybočovat a očekávaní druhých naplňovat. Považoval za svou povinnost obnovit rodinnou dynastii, očistit pověst své matky a sám se prosadit a uspět v ostré konkurenci.

Podářilo se mu všechno zmíněné a ještě mnohem víc. Stal se jedním z předních hráčů na světových finančních trzích a zároveň jedním z nejžádanějších nezadaných mladých mužů. Vědělo se o něm, že je nejen velmi inteligentní, ale i zábavný, skvěle tančí a vždy má na sobě dokonale padnoucí oděv.

Přesto mu pořád něco ke štěstí scházelo.

Javiero s tím byl smířený. Život není procházka růžovým sadem a láska až za hrob se vyskytuje jen v pohádkách. A on pohádkám nevěřil. Život se s ním nemazlil. Ušetřil mu spoustu políček, nechal ho ochutnat hořkost porážky i pocit naprosté bezmoci.

Otec jím vždycky pohrdal, ponižoval ho a nikdy ne-nabídl pomocnou ruku, když se jeho syn ocitl v ne-snázích. Prožil i neskonalý zármutek, když zemřel jeho milovaný dědeček. Postupně došel k závěru, že nic hezkého ho v životě nečeká.

I únava životem ho ale přestávala bavit...

K dovršení všeho nedávno málem zemřel. Přišel o oko a utrpěl zranění, která ho nevzhlednými jizvami navždy zohavila. Cítil se přesně tak, jak vypadal – jako netvor.

Nervózně si rukou prohrábl vlasy a prsty s odporem odtáhl, když se dotkl jedné z četných, na dotek citlivých jizev na hlavě. Hnusil se sám sobě a bylo mu velmi nepříjemné, že svým vzhledem děsí nebohé recepční v hotelech a servírky v restauracích.

Sem přijet musel, protože matka ho tu potřebovala. Ona jediná se ho nebála. Všichni ostatní členové širší rodiny se mu vyhýbali a svoje děti před ním schovávali, aby snad pohledem na něj neutrpěly celoživotní trauma. Jeho bývalá snoubenka, která chtěla být za každou cenu zajímavá a nenapadlo ji nic lepšího než si za tím účelem pořídit několik exotických šelem, mu dala košem, jakmile zkázou na jeho těle, způsobenou jedním z jejích domácích mazlíčků, spatřila.

Ne snad, že by ho její odmítnutí nějak zvlášť zasáhlo. Pocity zloby a touhy po pomstě se do jeho duše za léta strádání a utrpení vryly stejně hluboko jako rány, které utrpěl na těle. Zasáhly ho jako virus až do mor-ku kostí a jeho srdce proměnily v kus ledu.

Zdravým okem se zadíval z okna na panorama Atén, města, kam už nechtěl nikdy v životě vkročit a nejraději by ho vymazal i s celým Řeckem z mapy světa.

*Vaše rodina bude po vašem otci dědit a je třeba, abyste se čtení závěti všichni osobně zúčastnili a vy-
pořádání tak mohlo odstartovat,* sdělil mu otcův právník.

Javiero nechtěl otcovy peníze. Nechtěl se v sídle jeho společnosti sejít s příbuznými a nebyl zvědavý na další z otcových zvrácených představ o tom, co je spravedlivé.

Přijel sem jen kvůli matce a proto, aby *ona* dostala, co jí právem náleží. Zesnulý Nikolai Mylonas se k ní zachoval velmi nepěkně a ona má tudíž nárok na patřičné odškodné. Javiero přijel, aby zajistil, že ho opravdu dostane.

Bohužel si bude muset znovu vyslechnout maminčin argument, že *její* syn Javiero je jediným *zákonným* dědicem veškerého Nikova majetku.

A zároveň uslyší otcovu bývalou milenkou Evelinu, která odjakživa prahla jen po penězích a tvrdila, že naopak jediným Nikovým právoplatným dědicem je jako prvorozený jeho nemanželský syn Val, o dva dny starší než Javiero.

Javiero v tu chvíli upřímně zalitoval, že ho ten rozlícený jaguár nesprovodil ze světa jednou provždy.

Co asi dělá Scarlett? napadlo ho zničehonic.

Když ležel v nemocnici, ozvala se jen *jednou*. Jen proto, aby ho informovala o otcově bezútešném zdravotním stavu. Od Palomy věděla, že Javiero těžké zranění přežije a to jí, zdá se, stačilo. Pak už se neozvala.

A proč mu to vlastně vadí? Pokaždé, když se zatím potkali, působila jako poměrně upjatá, svému zaměstnavateli zcela oddaná, spolehlivá a výkonná osobní asistentka. Obvykle přicházela v elegantní úzké sukni, s plavými vlasy sepnutými na temeni a nalíčená velmi střídme tak, aby jen lehce zvýraznila jemné rysy své tváře. Jednala s ním vždycky velmi úsečně, stroze a bez okolků, což ho dovádělo k zuřivosti.

Otec vám vzkazuje, že ví o vaší účasti v plánovaném nepřátelském převzetí společnosti v Německu. Je ochoten vám předat vedení společnosti, pokud se vrátíte do Atén a budete ji řídit odtud.

Ani náhodou.

Anebo jindy... *Evelina požádala o další finanční injekci. Váš otec ji poskytl a vaší matce posílá stejnou sumu. Pokud byste se s ním chtěl spojit-*

Ani náhodou.

A při jejich posledním setkání... Při léčbě vašeho otce už byly vyčerpány všechny možnosti. Zbývá mu několik měsíců života. Možná by bylo vhodné, kdybyste ho navštívil...

Ani náhodou.

Takže pokusy ho přesvědčit nakonec vzdala. Jen nedokázala pochopit, že mu na otci a jeho penězích ani za mák nezáleží.

Vy nechcete nic z toho, co vám právem patří? Co když všechno dostane Val?

Tahle poznámka ho zaujala. Pokud jde o něj, Val by si klidně mohl z otcova majetku vzít všechno do posledního eura. Ale matku by to zdrtilo. *Opravdu má otec něco takového v úmyslu?*

Ne, ujistila ho Scarlett. Ale měl byste ho přece jen přijet navštívit, naléhala, a zdálo se, že by byla schopná ho popadnout za ucho a dovléct k otci třeba násilím. Nechápal, proč jí na tom tak záleží. Zamilovaná do jeho otce zcela určitě nebyla. Nikdy o něm sice neřekla nic nehezkého, ale ani hezkého.

Rád by té záhadě přišel na kloub, jenže aby ji rozluštil, musel by se vrátit do Řecka a navštívit otce. Už před lety se zapřísáhl, že ani jedno z toho za žádných okolností neučiní.

Pochopil tehdy, že Scarlett nejspíš vidí naposledy. Nechtěl ale dopustit, aby z jejich vzájemného souboje vyšla jako morální vítěz, a jediný způsob, jak takovému ponížení z její strany zabránit, bylo vyspat se s ní.

Vášnivě odpoledne, které spolu strávili, ho silně poznamenalo. Ji zřejmě nikoli. Nedokázal na ni pak několik dlouhých měsíců zapomenout, zatímco ona od něj odešla ještě před večeří, aby se vrátila

k člověku, jehož Javiero bytostně nenáviděl, místo toho, aby zbytek dne a třeba i noc strávila se svým novým milencem.

To bylo ještě před tím, než ho útok jaguára znetvořil téměř k nepoznání.

Lekne se, až ho spatří? Nebo jí bude úplně lhostejný?

A proč by mu na tom vlastně mělo záležet?

Nezáleží.

„Javiero,“ ozval se mu za zády matčin rozechvělý hlas a Javierovi přeběhl mráz po zádech. Netušil, co mohlo matku tak rozrušit. Vždyť si jen odskočila na toaletu upravit svůj už beztak dokonalý vzhled.

Pomalou se otočil a trochu se při tom zapotácel. Po zranění trpěl ztrátou rovnováhy. Ještě si úplně nezvykl na to, že se na svět dívá jen jedním okem...

Zdálo se mu, že pod vrstvou líčidel matka viditelně pobledla, ale modrozelené oči jako by vítězoslavně zářily...

„Jdi tam,“ pokynula hlavou směrem k dámské toaletě.

Javiero překvapeně nakrabil čelo a dosud ne zcela zhojené jizvy ve tváři se mu pod páskou přes oko při napnutí kůže bolestivě připomněly.

„Stalo se něco? Zavolám údržbu,“ nabídl se Nigel, stojící opodál. Ten je vyzvedl u jižního vchodu a při spatření Javierovy tváře jen zalapal po dechu. Pak už se věnoval výlučně Palomě Rodriguezové.

„Ne,“ odsekla Javierova matka a znovu ukázala na dveře. „Javiero...“

Vešel a hned za dveřmi, které se mu za zády tiše zavíraly, zůstal stát jako opařený.

Scarlett stála u umyvadla. Plavé vlasy měla jako obvykle svázané na temeni a... pod dokonale padnoucím rozepnutým sakem se jí rýsovalo obrovské břicho.

Javiero na něj vytřeštil zdravé oko, jako by se chtěl ujistit, že ho opravdu nešálí zrak.

Teprve poté jí pohlédl do tváře. Nebylo pochyb, že ji jeho zjizvená tvář s páskou přes oko, neupravenými vlasy a strništěm, které nechal rašit v marné snaze alespoň částečně zakrýt stopy po napadení jaguárem, k smrti vyděsila.

Je *těhotná*, blesklo mu hlavou a trvalo mu hodnou chvíli, než tu informaci úplně vstřebal.

Scarlett pro změnu leknutím vypadl mobilní telefon z ruky a cinkl o dlážděnou podlahu.

Snažila se dovolat Kiaře, ale marně. Teď hleděla do Javierovy zjizvené tváře, s viditelnými stopami drápů šelmy, která na něj zaútočila. Tmavě hnědé vlasy měl delší než dřív a přes jedno oko měl černou pásku. Jako pirát...

I rty přetínala jizva a další byly zřetelné pod neupraveným strništěm a táhly se až na krk.

Proboha, vždyť mu ta šelma mohla přetnout krční žílu! zhrozila se.

Při představě, že nechybělo mnoho a mohl zemřít, na ni šly mráčky. Opřela se o umyvadlo, aby se neporoučela k zemi.

Ještě daleko horší než všechna zmíněná zranění pro ni ovšem bylo naprosté pohrdání, zračící se v jeho oku.

S neskrývaným odporem se znovu zadíval na její vypouklé břicho.

„Čekal jsem, že se potkáme až u jednacího stolu,“ konstatoval monotónně. Jako by měl po útoku šelmy i něco s hlasivkami. Anebo v něm pohled na ni a její pozeňnaný stav jen prostě nevyvolával vůbec žádné emoce.

Ne že by snad někdy dával vůči ní najevo nějaké vřelé city. Vždycky se choval spíš odtažitě, přezíravě a chladně. V lepším případě netrpělivě a výbušně. Jen jednoho odpoledne ji zahrnul lichočkami a štědře obdaroval nebývalou tělesnou rozkoší. Pak ovšem znovu ochladl a odmlčel se.